

**อิทธิพลของสื่อที่มีผลต่อการแต่งกายของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏ
ในเขตกรุงเทพมหานคร**
**The influence of the media effect on the dressing complying with
the university rule of student in Rajabhat University in Bangkok**

ณัฐวัฒน์ คณารักษ์สมบัติ
Natawat Khanaruksombut
สาขาวิชานิติศาสตร์ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
Communication Arts Program, Faculty of Management Sciences, Dhonburi Rajabhat University
E-mail: dr.nut@msn.com

Received: January 24, 2019

Revised: May 17, 2019

Accepted: May 17, 2019

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความแตกต่างของปัจจัยส่วนบุคคล ความสัมพันธ์ของพฤติกรรม การเปิดรับสื่อ และความคิดเห็นต่อการนำเสนอภาพการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎ มหาวิทยาลัยที่มีต่อการแต่งกายที่ถูกระเบียบตามกฎมหาวิทยาลัยของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏใน กรุงเทพมหานคร และเพื่อหาแนวทางแก้ไขปรับเปลี่ยนพฤติกรรมกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาให้ถูกต้องตามที่ มหาวิทยาลัยกำหนด กลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร ได้แก่ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรีที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรีภาคปกติจำนวน 500 คน ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือ การวิเคราะห์ข้อมูลใช้การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย t-test การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สันที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ 0.01

ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่พบเห็นภาพคนแต่งกายด้วยชุดเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัยเมื่อมีการเปิดรับสื่อเกือบทุกครั้ง โดยพบมากที่สุดจากสื่ออินเทอร์เน็ต มีความคิดเห็นต่อการนำเสนอภาพการแต่งกายด้วยชุดเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎ มหาวิทยาลัยในสื่อต่าง ๆ ในระดับดี และส่วนใหญ่มีพฤติกรรมกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎของมหาวิทยาลัยในระดับสูง ส่วนการทดสอบสมมติฐาน พบว่า 1. ชั้นปีที่กำลังศึกษา คณะ มหาวิทยาลัย เกรดเฉลี่ยสะสม และรายได้ต่อเดือนของครอบครัวที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมกรรมการแต่งกาย เครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกต้องตามกฎของมหาวิทยาลัยที่แตกต่างกัน 2. การเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกต้องตามกฎของมหาวิทยาลัย มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมกรรมการแต่งกาย เครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกต้องตามกฎของมหาวิทยาลัย

*บทความนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยเรื่อง อิทธิพลของสื่อที่มีผลต่อการแต่งกายของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในเขต กรุงเทพมหานคร ซึ่งได้รับทุนสนับสนุนจาก มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี ปีงบประมาณ 2560

3. ความคิดเห็นที่มีต่อเนื้อหาที่นำเสนอเกี่ยวกับการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่พบเห็นในสื่อต่าง ๆ มีความสัมพันธ์เชิงบวกกับพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกต้องตามกฎหมายของมหาวิทยาลัย ส่วนแนวทางแก้ไขปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาให้ถูกต้องตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด พบว่าจำเป็นต้องใช้ความร่วมมือจากทุกฝ่าย ตั้งแต่ตัวนักศึกษาต้องรู้จักตนเอง อาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา และมหาวิทยาลัยด้วยนโยบายหรือมาตรการที่ชัดเจนเป็นรูปธรรม มุ่งส่งเสริมให้เกิดค่านิยมความภาคภูมิใจในตนเองเมื่อแต่งกายด้วยเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบ

คำสำคัญ: อิทธิพลของสื่อ การแต่งกายของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเขตกรุงเทพมหานคร

Abstract

This research aims to study the personal factors, media exposure and opinion on present of student uniform in media to influential dressing complying with the university rule of student in Rajabhat University in Bangkok and find solutions to change the behavior of dressing the student dress correctly according to the university regulations. The sample is Rajabhat University students in Bangkok, including Suan Sunandha Rajabhat University, Rachabaj Somdej Chao Phraya University, Phranakhon Rajabhat University, Chandrakasem Rajabhat University and Thonburi Rajabhat University Who are studying a bachelor's degree in the regular sector from 500 samples. Questionnaires was used to collect the data. Data analysis using frequency distribution, percentage, mean, t-test, one-way analysis of variance and the Pearson correlation coefficient at the statistical significance level 0.01.

The results of the research showed that the most common images of people dressed in uniform, was organized by the university's rules on media exposure every time. Representing an average 3.78 by most of the media, the Internet (website) and found most of the magazines. Opinions with the visual presentation of the students were dressed in uniforms, organized by the University in the media and in the behavior of the students wear uniforms that are regulated by the rules of the university level. The hypothesis testing were as follows : 1. College year, field of study, the university, GPA. and monthly income of the family different have dressing complying with the university rule different. 2. Exposure to information concerning dressing complying with the university rule positively correlated with dressing complying with the university rule. 3. The opinion on the content presented about dressing complying with the university rule that they see in the media positively correlated with dressing complying with the university rule. The solution to modify the behavior of the students dress according to the University. The need for cooperation from all parties. Since

the students have to know yourself Teacher Advisors And University policy or by concrete measures. To promote the values of self-esteem when students dress in uniforms that were a mess.

Keyword: The influence of the media, effect on the dressing complying with the university rule, Rajabhat University in Bangkok

บทนำ

ปัจจุบันค่านิยมเกี่ยวกับเครื่องแต่งกายของวัยรุ่นวัยเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเครื่องแบบนักศึกษาทั้งหญิงและชายในระดับอุดมศึกษาตามสถาบันต่าง ๆ เป็นสิ่งที่สังคมไทยวิตกกังวลเนื่องจากนักศึกษามีพฤติกรรมความนิยมแต่งกายตามวัฒนธรรมจากต่างชาติ การแต่งกายตามแฟชั่น การแต่งกายที่ล่อแหลมของนักศึกษา กระทั่งวัฒนธรรมและกระทรวงศึกษาธิการจึงให้ความสำคัญกับปัญหาอย่างจริงจังโดยได้ร่วมกันกำหนด “วาระแห่งชาติ” ว่าด้วยการจัดระเบียบการแต่งกายของนักศึกษาถึงแม้จะมีการกระตุ้นผลักดันและเสนอให้มหาวิทยาลัยต่าง ๆ ทบทวนการบังคับใช้กฎระเบียบการแต่งกายของนิสิตนักศึกษา โดยเฉพาะการแต่งกายของนิสิตนักศึกษาหญิงอย่างจริงจังก็ตามแต่การแก้ไขปัญหากลับไม่สามารถทำได้โดยง่าย ทั้งที่ทุกมหาวิทยาลัยต่างก็มีระเบียบของมหาวิทยาลัยว่าด้วยเรื่องเครื่องแบบและการแต่งกายของนักศึกษาอย่างชัดเจนและชี้แจงระเบียบต่าง ๆ ที่นิสิตนักศึกษาควรรู้และต้องปฏิบัติตามเกี่ยวกับการแต่งกายที่ถูกระเบียบด้วย

จากผลการสำรวจเกี่ยวกับปัญหาพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษา (บุญสม ศรีกรศรี และ ชัยศักดิ์ คล้ายแดง, 2555) พบว่า การแต่งกายของนักศึกษาในปัจจุบันเป็นปัญหาที่ค่อนข้างน่าเป็นห่วงและควรได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วนรวมทั้งยังได้กล่าวถึงการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมจะก่อให้เกิดปัญหาอาชญากรรม อาทิ การล่อลวงละเมิดทางเพศ การข่มขืน การจี้ปล้น วิวาททรัพย์ รวมถึงทำให้เสื่อมเสียชื่อเสียงของสถาบันและของตนเองไปจนถึงขัดกับวัฒนธรรมอันดีงามของไทย

จากประเด็นปัญหาเกี่ยวกับการแต่งกายที่ผิดระเบียบของนักศึกษาในยุคปัจจุบันนี้ มีงานวิจัยหลายงาน ได้พบว่า สื่อมีอิทธิพลต่อการก่อให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกายของดาราที่ชื่นชอบดังนั้นสื่อจึงเป็นตัวแปรของการรับรู้และอาจก่อให้เกิดค่านิยมผิด ๆ ตามมาได้ โดยเฉพาะในปัจจุบันที่มีสื่อให้ผู้รับสารเลือกรับอย่างหลากหลายทั้งสื่อแบบดั้งเดิม (Traditional Media) หรือสื่อสมัยใหม่ (New Media) ดังนั้นผู้วิจัยจึงเห็นปัญหา รวมถึงความจำเป็นและความสำคัญของการแต่งกายที่ถูกระเบียบ โดยมุ่งศึกษาว่าสื่อใดที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายหรือเป็นมูลเหตุจูงใจที่แท้จริงของการแต่งกายผิดระเบียบของนักศึกษา เพื่อจะได้นำมาเป็นแนวทางให้มหาวิทยาลัยต่าง ๆ ได้นำมาปรับใช้ในการวางแผนรณรงค์ให้นักศึกษาเห็นถึงความสำคัญของการแต่งกายที่ถูกระเบียบ เพื่อเป็นศักดิ์ศรีแก่สถาบันและประโยชน์ที่จะเกิดกับนักศึกษาต่อไป

ทบทวนวรรณกรรม

เบอร์โล (Berlo) (1960) ได้อธิบายว่าการสื่อสารจะเกิดประสิทธิผลหรือไม่ขึ้นขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพขององค์ประกอบในกระบวนการสื่อสาร 4 ด้านได้แก่

1. ผู้ส่งสาร เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้ส่งสาร ได้แก่ ทักษะในการสื่อสาร ทักษะคิด ความรู้ ระบบสังคม และวัฒนธรรม
2. สาร ประกอบด้วย ปัจจัยด้านรหัส เนื้อหา และการจัดเสนอ
3. สื่อคือ ช่องทางที่จะนำสารไปสู่ประสาทรับความรู้สึก ได้แก่ การเห็น การได้ยิน การสัมผัส การได้กลิ่น และการลิ้มรส
4. ผู้รับสาร เป็นปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับผู้รับสาร ได้แก่ ทักษะในการสื่อสาร ทักษะคิด ความรู้ ระบบสังคม และวัฒนธรรม

สื่อ (Media) คือ ปัจจัยสำคัญของความสำเร็จในการสื่อสาร โดยเป็นช่องทางการสื่อสารที่นำเสนอเนื้อหาของสารไม่ว่าจะเป็นข่าว ข้อมูลบันเทิงหรือโฆษณาไปสู่ผู้บริโภค การเปลี่ยนแปลงระบบเทคโนโลยี นำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงของรูปแบบสื่อที่พัฒนาให้ดีขึ้นนับจากสื่อบุคคลที่เปลี่ยนแปลงเป็นสื่อสิ่งพิมพ์ และสื่อสิ่งพิมพ์พัฒนาเป็นรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์ คือ สื่อวิทยุและสื่อโทรทัศน์ ในปัจจุบันการพัฒนาเทคโนโลยีไม่หยุดนิ่ง สื่ออินเทอร์เน็ตจึงพัฒนาขึ้นมาเพื่อการติดต่อสื่อสารเพิ่มขึ้น ดังนั้นกล่าวได้ว่าการเปลี่ยนแปลงของระบบเทคโนโลยีสามารถแบ่งสื่อออกเป็น 2 ประเภท ตามลักษณะของการใช้สื่อเพื่อการกระจายเสียงวิทยุโทรทัศน์ คือ สื่อแบบดั้งเดิม และสื่อใหม่ (พรจิต สมบัติพานิช, 2547)

Burk (1994) กล่าวว่าการเล่นแบบการแต่งกายของวัยรุ่น ทั้งการเล่นแบบบุคคลที่ตนชื่นชอบและกลุ่มเพื่อน เพื่อแสดงถึงสิ่งที่ตนมุ่งหวังให้บุคคลทั่วไปรับรู้ในการเป็นสมาชิกจากรูปแบบการแต่งกายที่เป็นเอกลักษณ์เหมือนกัน โดยแบ่งเป็น 2 ประเภท ได้แก่ 1) Imitation เป็นการแสดงปฏิกิริยาที่ออกมาเป็นปฏิกิริยาทำทางอย่างตรง ๆ (Direct mechanical response of behavior) เป็นการเลียนแบบจากภายนอก เช่น การเลียนแบบท่าทาง การแต่งกาย ฯลฯ และ 2) Identification เป็นการเลียนแบบที่เน้นหนักไปด้านจิตใจ โดยผู้เลียนแบบมีความต้องการบางอย่างทางจิตใจที่จะเหมือนตัวต้นแบบและจะเลือกเอาคุณลักษณะบางประการของตัวต้นแบบมาเป็นของตน

อิทธิพลของสื่อมักสอดคล้องกับการเปิดรับข่าวสารของตัวบุคคล เมื่อบุคคลเปิดรับข่าวสารมากย่อมเห็นรูปแบบการแต่งกายผ่านสื่อช่องทางต่าง ๆ ที่เห็นทั้งภาพ เสียง ทำให้เกิดการเปิดรับ และการเลียนแบบการแต่งกายชุดนักศึกษา อาจจะเป็นตามดารา นักแสดง หรือนักศึกษาสถาบันอื่น ๆ ที่เป็นดาวเด่น อิทธิพลของสื่อนี้สามารถครอบงำได้ทั้งทัศนคติ และพฤติกรรม วัยรุ่นจะให้ความสำคัญกับสื่อมวลชนมาก (วชิราภรณ์ พรหมเสน่ห์, 2551)

สมมติฐานการวิจัย

1. ความแตกต่างระหว่างลักษณะทั่วไปของนักศึกษาที่มีเพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน คณะที่ศึกษา เกรดเฉลี่ย ฐานะทางครอบครัว มหาวิทยาลัยที่ศึกษาต่างกัน มีผลต่อพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานครที่ต่างกัน

2. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการเปิดรับสื่อที่นำเสนอภาพการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎหมายของมหาวิทยาลัยในสื่อต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร

3. ความสัมพันธ์ระหว่างความคิดเห็นที่มีต่อเนื้อหาที่นำเสนอเกี่ยวกับการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาในสื่อต่าง ๆ มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาของนักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาความแตกต่างระหว่างลักษณะทั่วไป จำแนกตามเพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน คณะที่ศึกษามหาวิทยาลัยที่กำลังศึกษา เกรดเฉลี่ย รายได้เฉลี่ยของครอบครัว และลักษณะการพักอาศัย มีผลต่อการแต่งกายของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร

2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของพฤติกรรมการเปิดรับสื่อประเภทต่าง ๆ และความคิดเห็นต่อการนำเสนอภาพการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาตามกฎหมายมหาวิทยาลัย กับพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร

3. เพื่อหาแนวทางแก้ไขปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาให้ถูกต้องตามมหาวิทยาลัยกำหนด

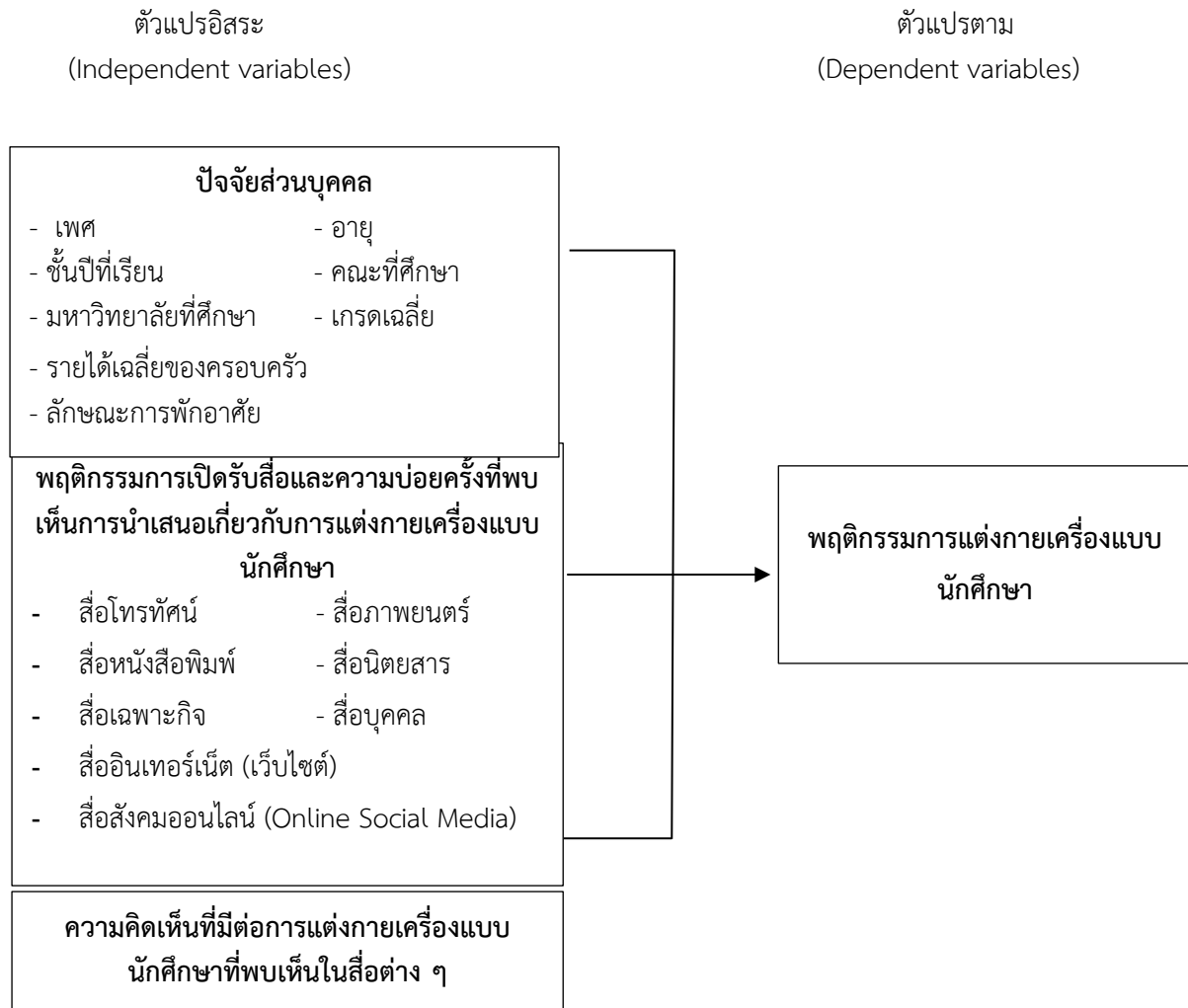
ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานครที่กำลังศึกษาระดับปริญญาตรีภาคปกติ ปีการศึกษา 2559 ได้แก่ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม และมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี โดยใช้การกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ตารางสำเร็จรูปของมอร์แกน (Krejcie, R.V. & Morgan, 1970) ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 397 ตัวอย่าง แต่ผู้วิจัยเห็นสมควรใช้ขนาดกลุ่มตัวอย่างจำนวน 500 ตัวอย่าง เพื่อให้เกิดความหลากหลายและการกระจายข้อมูลที่ดี

2. ขอบเขตด้านเนื้อหาตัวแปรอิสระคือ ปัจจัยส่วนบุคคล พฤติกรรมการเปิดรับสื่อประเภทต่าง ๆ ที่นำเสนอเกี่ยวกับการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษา และความคิดเห็นที่มีต่อการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่พบเห็นในสื่อต่าง ๆ ส่วนตัวแปรตาม คือ พฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในเขตกรุงเทพมหานคร

3. ขอบเขตด้านระยะเวลาใช้ระยะเวลาโดยประมาณ 1 ปี คือตั้งแต่เดือนมีนาคม 2560 ถึงเดือนมีนาคม 2561

กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. เป็นการวิจัยเชิงสำรวจแบบวัดครั้งเดียว (One shot study) โดยกลุ่มตัวอย่างคือ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรี ในมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม และมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี จำนวนตัวอย่างสถาบันละ 100 คน รวม 500 คน โดยใช้การสุ่มตัวอย่างแบบง่าย (Simple Random) ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูล และใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป ในการประมวลผล และวิเคราะห์ข้อมูลตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. ขั้นตอนการวิจัยมีรายละเอียดเกี่ยวกับการสร้างแบบสอบถามเป็นขั้นตอนดังนี้

2.1 ศึกษาวิธีการสร้างแบบสอบถามจากเอกสาร งานวิจัย และทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

2.2 สร้างแบบสอบถามเพื่อถามความคิดเห็นในประเด็นต่าง ๆ 4 ประเด็นคือ 1) ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม 2) พฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาในสื่อต่าง ๆ 3) ความคิดเห็นที่กลุ่มตัวอย่างมีต่อภาพที่นำเสนอการแต่งกายด้วยชุดเครื่องแบบนักศึกษาปรากฏใน

สื่อต่าง ๆ 4) พฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง 5) ข้อเสนอแนะแนวทางแก้ไขการแต่งกายของนักศึกษาให้ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัยของนักศึกษา

2.3 นำแบบสอบถามที่ได้สร้างขึ้นมาเสนอต่อผู้ทรงคุณวุฒิ เพื่อปรับปรุงแก้ไข

2.4 นำแบบสอบถามไปทดลองกับตัวอย่างจำนวน 30 รายเพื่อหาค่าความเชื่อมั่น

2.5 ทำการปรับปรุงและแจกแบบสอบถามไปยังกลุ่มตัวอย่างที่กำหนด

3. การเก็บรวบรวมข้อมูลผู้วิจัยใช้แบบสอบถามที่ผ่านการทดสอบความน่าเชื่อถือโดย pre-test จำนวน 30 คน ได้ค่า Cronbach Alpha 0.782 และทดสอบความเที่ยงตรงโดยผู้ทรงคุณวุฒิ จากนั้นนำไปแจกในพื้นที่ที่กำหนด

4. สถิติที่ใช้การวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ความถี่ ค่าเฉลี่ย และค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่อพรรณนาอภิปรายผลลักษณะข้อมูลส่วนบุคคลตามความแตกต่างกันในลักษณะต่าง ๆ พฤติกรรมการเปิดรับสื่อที่นำเสนอเกี่ยวกับการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษา ความคิดเห็นที่มีต่อการนำเสนอเกี่ยวกับการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ปรากฏในสื่อต่าง ๆ และพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษา ส่วนการทดสอบสมมติฐานนั้น ใช้การคำนวณหาค่าความแตกต่างโดยใช้ t-test การวิเคราะห์ความแปรปรวน (One-way Anova) และการคำนวณหาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบ Pearson's product moment Correlation Coefficient

ผลการวิจัย

ส่วนที่ 1 ลักษณะทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างพบว่าส่วนใหญ่เป็นเพศชาย มีอายุระหว่าง 19 – 26 ปี กำลังศึกษาอยู่ชั้นปีที่ 1 ในคณะวิทยาการจัดการ มีเกรดเฉลี่ยระหว่าง 2.51 – 3.00 มีรายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัว 20,000 บาทขึ้นไป โดยมากกว่าครึ่งพักอาศัยอยู่บ้านกับบิดามารดา

ส่วนที่ 2 การเปิดรับข่าวสารหรือพบเห็นภาพคนแต่งกายด้วยชุดเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎหมายของมหาวิทยาลัยพบว่า ส่วนใหญ่มีการเปิดรับข่าวสารหรือพบเห็นภาพคนแต่งกายด้วยชุดเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎหมายของมหาวิทยาลัยจากสื่อโทรทัศน์มากที่สุด จำนวน 270 คน คิดเป็นร้อยละ 19.6 ซึ่งมีสัดส่วนใกล้เคียงกับสื่อสังคมออนไลน์ที่น้อยลงมาคือจำนวน 248 คน และสื่อภาพยนตร์จำนวน 240 คน ส่วนสื่อที่กลุ่มตัวอย่างมีการพบเห็นน้อยที่สุด คือสื่อบุคคล จำนวน 94 คน และสื่อนิตยสารจำนวน 89 คน

เมื่อพิจารณาความบ่อยครั้งในการเปิดรับข่าวสารหรือพบเห็นภาพคนแต่งกายด้วยชุดเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎหมายของมหาวิทยาลัยเมื่อมีการเปิดรับข่าวสารจากทุกสื่อ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการเปิดรับในระดับสูงหรือพบเห็นภาพคนแต่งกายด้วยชุดเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎหมายของมหาวิทยาลัยเมื่อมีการเปิดรับสื่อเกือบทุกครั้ง โดยคิดเป็นค่าเฉลี่ย 3.78 โดยพบมากที่สุดจากสื่ออินเทอร์เน็ต (เว็บไซต์) และพบเห็นน้อยที่สุดเมื่อมีการเปิดรับข่าวสารคือ สื่อนิตยสาร

ส่วนที่ 3 ความคิดเห็นต่อการนำเสนอภาพการแต่งกายตามกฎในสื่อต่าง ๆ พบว่ากลุ่มตัวอย่างมีความเห็นด้วยต่อการนำเสนอภาพการแต่งกายด้วยชุดเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎหมายมหาวิทยาลัยในสื่อต่าง ๆ ในระดับดี คิดเป็นค่าเฉลี่ยรวม 3.65 จากข้อความที่เป็นตัวชี้วัดความคิดเห็นทั้งเชิงบวกและลบจำนวน 7 ข้อโดยส่วนใหญ่มีความคิดเห็นในระดับดีต่อการนำเสนอภาพการแต่งกายด้วยชุดเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎหมายมหาวิทยาลัยจำนวน 4 ข้อ ข้อที่เห็นด้วยมากที่สุดคือข้อที่ 1. เมื่อพบเห็นภาพ

การแต่งกายชุดนักศึกษาที่ถูกระเบียบในสื่อต่าง ๆ แล้วคิดว่าแต่งแล้วดูสวยให้เกียรติสถาบันการศึกษาและเห็นด้วยน้อยที่สุด คือ ข้อที่ 4. แต่งแล้วดูเปรี้ยว เซ็กซี่ เย้ายวนสายตาเพศตรงข้ามดี

ส่วนที่ 4 พฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาตามกฎหมายมหาวิทยาลัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการแต่งกายชุดเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎหมายของมหาวิทยาลัย คิดเป็นค่าเฉลี่ยรวม 3.56 ซึ่งอยู่ในระดับมีพฤติกรรมการแต่งกายที่ถูกกฎหมายของมหาวิทยาลัยสูงซึ่งพฤติกรรมการแต่งกายตามกฎหมายของมหาวิทยาลัยที่กลุ่มตัวอย่างมีการปฏิบัติในระดับสูง มีจำนวน 7 หัวข้อ ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ การสวมรองเท้าแตะเข้าเรียน (คำถามเชิงลบ) ที่พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนมากจะปฏิบัติบ้างเป็นบางครั้งหรือไม่เคยปฏิบัติเลยและพฤติกรรมที่กลุ่มตัวอย่างมีค่าเฉลี่ยในการปฏิบัติน้อยที่สุด คือ การสวมเสื้อกีฬาตราโลโก้มหาวิทยาลัยกับกางเกงวอร์ม หรือกางเกงสแล็กหรือกระโปรงสีดำที่ถูกระเบียบ

ส่วนที่ 5 แนวทางแก้ไขปัญหาและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาให้ถูกต้องตามที่มหาวิทยาลัยกำหนด พบว่าจำเป็นต้องใช้ความร่วมมือจากทุกฝ่าย ตั้งแต่ตัวนักศึกษาต้องรู้จักตนเอง อาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา และมหาวิทยาลัยด้วยนโยบายหรือมาตรการที่ชัดเจนเป็นรูปธรรม โดยส่งเสริมให้เกิดค่านิยมความภาคภูมิใจในตนเองเมื่อแต่งกายด้วยเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบ โดยส่วนใหญ่เสนอว่าควรอบรม จัดกิจกรรมรณรงค์ ตักเตือนให้นักศึกษาแต่งกายถูกระเบียบ ชี้ให้เห็นว่าเป็นสิ่งดี ควรตรวจการแต่งกายก่อนเข้าห้องเรียน ผู้ใดแต่งกายไม่ถูกระเบียบห้ามเข้าห้องเรียน และทำโทษผู้ที่แต่งกายผิดระเบียบอย่างจริงจัง เช่น หักคะแนน เป็นต้น ส่วนที่เกี่ยวข้องกับอาจารย์ เสนอว่า อาจารย์ต้องเป็นแบบอย่างให้นักศึกษา รวมถึงควรสนับสนุนให้นักศึกษาที่แต่งกายถูกระเบียบ ได้รับการยกย่องให้เป็นแบบอย่างที่ดีด้วย

ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานข้อที่ 1 ลักษณะทั่วไปของนักศึกษาที่มีเพศ อายุ ชั้นปีที่เรียน คณะที่ศึกษา เกรดเฉลี่ย ฐานะทางครอบครัว มหาวิทยาลัยที่ศึกษาที่แตกต่างกัน มีพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาตามกฎหมายของมหาวิทยาลัยราชภัฏแตกต่างกัน

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 1 พบว่าเป็นไปตามสมมติฐานเป็นบางส่วน กล่าวคือปัจจัยทางประชากรศาสตร์ด้านชั้นปีที่กำลังศึกษา คณะ มหาวิทยาลัย เกรดเฉลี่ยสะสม และรายได้ต่อเดือนของครอบครัว ที่แตกต่างกัน มีผลทำให้กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมในการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาตามกฎหมายมหาวิทยาลัยที่แตกต่างกัน

ขณะที่เพศ อายุ และลักษณะที่พักอาศัยที่ต่างกัน ไม่มีผลทำให้กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมในการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาตามกฎหมายมหาวิทยาลัยที่แตกต่างกัน

สมมติฐานข้อที่ 2 พฤติกรรมการเปิดรับสื่อที่นำเสนอภาพการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎหมายของมหาวิทยาลัยในสื่อต่าง ๆ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 2 พบว่าเป็นไปตามสมมติฐานบางส่วน กล่าวคือการเปิดรับข่าวสารหรือภาพการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎหมายของมหาวิทยาลัยจากสื่อบางประเภทมี

ความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาตามกฎของมหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 กล่าวคือ นักศึกษาที่พบเห็นข่าวสารหรือภาพการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกกระเปียบตามกฎของมหาวิทยาลัยในสื่อบุคคลสื่ออินเทอร์เน็ต (เว็บไซต์) และสื่อสังคมออนไลน์ (Online Social Media) บ่อยครั้งมาก จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาตามกฎของมหาวิทยาลัย แต่ทั้งนี้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายถูกระเปียบตามกฎของมหาวิทยาลัยที่พบเป็นความสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำ รวมถึงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างกาเปิดรับข่าวสารจากสื่อโปสเตอร์ แผ่นพับ ใบปลิว กับพฤติกรรมการแต่งกายถูกระเปียบตามกฎของมหาวิทยาลัยที่พบเป็นความสัมพันธ์อยู่ในระดับต่ำมาก ดังนั้น ความสัมพันธ์ดังกล่าวจึงเป็นเพียงส่วนน้อย

ขณะที่การเปิดรับข่าวสารหรือภาพการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกกระเปียบตามกฎของมหาวิทยาลัยจากสื่อบางประเภท คือ สื่อโทรทัศน์ ภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ และนิตยสาร ไม่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกต้องตามกฎของมหาวิทยาลัย

สมมติฐานข้อที่ 3 ความคิดเห็นที่มีต่อเนื้อหาที่นำเสนอเกี่ยวกับการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาในสื่อต่าง ๆ ของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏในกรุงเทพมหานคร

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 3 พบว่าเป็นไปตามสมมติฐาน กล่าวคือความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกต้องตามกฎของมหาวิทยาลัยที่ปรากฏในสื่อต่าง ๆ มีความสัมพันธ์ระดับปานกลาง กับพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาตามกฎของมหาวิทยาลัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 กล่าวคือกลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับการแต่งกายชุดนักศึกษาที่ถูกกระเปียบตามกฎของมหาวิทยาลัยในระดับมาก จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาตามกฎของมหาวิทยาลัยในระดับมาก ทั้งนี้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายถูกระเปียบตามกฎของมหาวิทยาลัยที่พบเป็นความสัมพันธ์ในระดับปานกลาง

อภิปรายผลการวิจัย

1. ลักษณะทั่วไปของนักศึกษาที่มีผลต่อพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาตามถูกระเปียบของมหาวิทยาลัยราชภัฏผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยทางประชากรศาสตร์ด้านชั้นปีที่กำลังศึกษา คณะมหาวิทยาลัย เกรดเฉลี่ยสะสม และรายได้ต่อเดือนของครอบครัว ที่แตกต่างกันมีผลทำให้กลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมในการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาตามกฎมหาวิทยาลัยที่ต่างกันโดยนักศึกษาที่กำลังศึกษาชั้นปีที่ 5 มีพฤติกรรมการแต่งกายตามกฎที่มหาวิทยาลัยกำหนดมากกว่าชั้นปีที่ 3 และ 4 สอดคล้องกับงานวิจัยของ ศวิตา ธรรมพิทักษ์ (2550) ที่พบว่านักศึกษาในระดับชั้นปีที่สูงกว่า เป็นผู้ได้เข้ามาศึกษามานานมากกว่า มีการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับการแต่งกายตามกฎมานานมากกว่า ทำให้ทราบถึงกฎการแต่งกายของมหาวิทยาลัยมานานมากกว่า จึงมีพฤติกรรมการแต่งกายตามกฎมหาวิทยาลัยมากกว่ารุ่นน้องที่เข้ามาศึกษาที่หลังดังที่ กิตติมา สุรสนธิ (2541) ได้กล่าวไว้ว่าลักษณะสำคัญประการหนึ่งที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการสื่อสารของมนุษย์คือ อายุ ซึ่งเป้นตัวกำหนดหรือเป้นสิ่งที่บ่งบอกเกี่ยวกับประสบการณ์ในเรื่องต่าง ๆ ของบุคคลเป็นเครื่องบ่งชี้หรือแสดงความคิดความเชื่อลักษณะการโต้ตอบต่อเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นของบุคคลคนเรา

โดยทั่วไปเมื่ออายุเพิ่มขึ้น ประสบการณ์สูงขึ้น ความฉลาดรอบคอบก็เพิ่มมากขึ้น วิธีคิดและสิ่งที่สนใจก็จะเปลี่ยนแปลงไปด้วย

2. ปัจจัยด้านการเปิดรับสื่อที่นำเสนอภาพการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบ ผลการวิจัยพบว่าการเปิดรับข่าวสารหรือภาพการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎหมายของมหาวิทยาลัยจากสื่อบางประเภทมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาตามกฎหมายของมหาวิทยาลัย โดยนักศึกษาที่พบเห็นข่าวสารหรือภาพการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎหมายของมหาวิทยาลัยในสื่อบุคคลสื่ออินเทอร์เน็ต (เว็บไซต์) และสื่อสังคมออนไลน์ (Online Social Media) บ่อยครั้งมาก จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาตามกฎหมายของมหาวิทยาลัย ทั้งนี้เนื่องจากยังมีการพบเห็นภาพใดบ่อยครั้งเท่าใดก็ยิ่งมีการซึมซับพฤติกรรมและเกิดการเลียนแบบได้ สอดคล้องกับที่ฐิตินัน บุญภาพ คอมมอน (2556) พบว่าสื่อใหม่แสดงให้เห็นด้านบวกของการเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยีที่ช่วยเพิ่มศักยภาพและความรวดเร็วในการสื่อสารให้เกิดขึ้น ขณะเดียวกันก็ได้เข้ามามีบทบาทในการเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิต ค่านิยม การรับรู้ตนเองและการมองโลกให้เกิดขึ้นกับเด็กและเยาวชน โดยสื่อใหม่ได้สร้างและกำหนดตัวตนและอัตลักษณ์ของเยาวชนในยุคปัจจุบัน กล่าวคือปัจจุบันพฤติกรรมการเปิดรับสารของเยาวชนเปลี่ยนไปจากสมัยอดีตโดยสื่อใหม่ได้รับความนิยมมากกว่าสื่อแบบดั้งเดิม และสื่อใหม่เข้ามามีอิทธิพลต่อการสร้างอัตลักษณ์

3. ปัจจัยด้านความคิดเห็นที่มีต่อเนื้อหาที่สื่อนำเสนอเกี่ยวกับการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษามีผลต่อการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่มีทัศนคติที่ดีเกี่ยวกับการแต่งกายชุดนักศึกษาที่ถูกระเบียบตามกฎหมายของมหาวิทยาลัยในระดับมาก จะเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาตามกฎหมายของมหาวิทยาลัยในระดับมาก สอดคล้องกับแนวคิดของ Prescott (1961) ที่พบว่าพฤติกรรมการปฏิบัติหนึ่ง ๆ เป็นผลมาจากทัศนคติหลายอย่าง ทั้งนี้เนื่องจากเมื่อกลุ่มตัวอย่างมีทัศนคติที่ดีหรือทัศนคติเชิงบวกต่อการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ถูกกฎระเบียบหลาย ๆ อย่าง เช่น แต่งแล้วดูสวยให้เกียรติสถาบันการศึกษาดูเรียบร้อยเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทยดูมีภาพลักษณ์ที่ดี เป็นเด็กตั้งใจเรียน เป็นต้น ย่อมส่งผลให้นักศึกษามีพฤติกรรมการแต่งกายที่ดีด้วย

4. ปัจจัยด้านการเรียนรู้ทางสังคมที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษา ผลการวิจัยพบว่าส่วนที่กลุ่มตัวอย่างให้ข้อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขการแต่งกายของนักศึกษาให้ถูกต้องตามระเบียบของมหาวิทยาลัยไว้ว่า “อาจารย์ต้องเป็นแบบอย่างให้นักศึกษา” สอดคล้องกับทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมที่ Bandura (1977) ที่เสนอว่าในห้องเรียนครูจะเป็นตัวแบบที่มีอิทธิพลมากที่สุดครูควรคำนึงอยู่เสมอว่าการเรียนรู้โดยการสังเกตและเลียนแบบจะเกิดขึ้นได้เสมอแม้ว่าครูจะไม่ได้ตั้งใจวัตถุประสงค์ไว้ก็ตาม ดังนั้นครูต้องแสดงตัวอย่างพฤติกรรมที่ถูกต้องที่สุดเท่าที่นั้นจึงจะมีประสิทธิภาพในการทำให้เด็กหรือนักเรียนแสดงพฤติกรรมเลียนแบบได้ ทั้งนี้เนื่องจากครูเป็นต้นแบบในการแต่งกายถูกระเบียบของนักศึกษานั้นเอง

ขณะเดียวกันผลการวิจัยพบว่า มีกลุ่มตัวอย่างให้ข้อเสนอแนะว่า “ควรสนับสนุนให้นักศึกษาที่แต่งกายถูกระเบียบ ได้รับการยกย่องให้เป็นแบบอย่างที่ดี” สอดคล้องกับที่ Bandura (1977) กล่าวถึงในทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมส่วนหนึ่งว่า ตัวแบบในชั้นเรียนไม่ควรจำกัดไว้ที่ครูเท่านั้นควรใช้ผู้เรียนด้วยกันเป็นตัวอย่างได้ในบางกรณีโดยธรรมชาติเพื่อนในชั้นเรียนย่อมมีอิทธิพลต่อการเลียนแบบสูงอยู่แล้ว ครูควรพยายามใช้ทักษะจูงใจให้ผู้เรียนสนใจและเลียนแบบเพื่อนที่มีพฤติกรรมที่ดีมากกว่าผู้ที่มีพฤติกรรมไม่ดีดังนั้นในการ

รณรงค์ให้นักศึกษาแต่งกายถูกระเบียบตามกฎหมายวิทยาลัยนั้น อาจเลือกใช้วิธีการให้อาจารย์กล่าวชื่นชมยกย่องนักศึกษาที่แต่งกายถูกระเบียบในชั้นเรียน ทั้งนี้เนื่องมาจากการชื่นชมดังกล่าวจะเป็นแรงจูงใจให้นักศึกษาคนอื่น ๆ ที่แต่งกายผิดระเบียบได้ตระหนักคิด เห็นแบบอย่างและจะได้เปลี่ยนพฤติกรรมในที่สุดเพื่อจะได้มีโอกาสได้รับการชื่นชมจากอาจารย์เหมือนอย่างเพื่อนบ้าง

ข้อเสนอแนะ

ผู้วิจัยได้นำประเด็นที่เป็นข้อค้นพบมาเสนอแนะ เป็น 2 ด้านดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในเชิงนโยบาย

1.1 จากผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างที่ยังคงมีพฤติกรรมการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาที่ผิดระเบียบ ส่วนมากจะเป็นนักศึกษารุ่นพี่ ดังนั้นการใช้สื่อเพื่อรณรงค์ให้นักศึกษาแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาให้ถูกระเบียบนั้น ควรมุ่งเน้นไปที่รุ่นพี่ หรือนักศึกษาที่กำลังศึกษาในชั้นปีที่ 2 ขึ้นไป โดยมุ่งเน้นที่สื่อบุคคลคือ อาจารย์ผู้สอนที่เป็นผู้มีอิทธิพลต่อนักศึกษาในชั้นเรียนสูง ให้เป็นผู้ส่งสารและหาหลักเกณฑ์มาควบคุมพฤติกรรมของนักศึกษา และเพื่อให้เกิดประสิทธิผลสูงสุดสถาบันจำเป็นต้องเร่งดำเนินการกับนักศึกษากลุ่มนี้ มิเช่นนั้นนักศึกษารุ่นน้องจะนำพฤติกรรมที่ไม่ดีของรุ่นพี่มาเลียนแบบ ทำให้เป็นปัญหาต่อการกำหนดนโยบายการแต่งกายเครื่องแบบนักศึกษาให้ถูกระเบียบของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ได้

1.2 ในส่วนของการพิจารณาเลือกสื่อเพื่อใช้ในการรณรงค์ จากผลการวิจัยพบว่าสื่อที่มีอิทธิพลหรือมีความสัมพันธ์ต่อพฤติกรรมการแต่งกายที่ถูกระเบียบของนักศึกษา ได้แก่ สื่อสังคมออนไลน์ (Online Social Media) สื่ออินเทอร์เน็ต (เว็บไซต์) สื่อบุคคล และสื่อเฉพาะกิจ (โปสเตอร์ แผ่นพับ ใบปลิว) ตามลำดับ ดังนั้นมหาวิทยาลัยจึงควรมุ่งเน้นหรือกำหนดให้มีสื่อสังคมออนไลน์ เช่น เฟสบุ๊ก อินสตาแกรม สื่ออินเทอร์เน็ต (เว็บไซต์) ของมหาวิทยาลัยเองเพื่อจะได้ควบคุมเนื้อหาในสื่อได้ด้วย ทั้งนี้ต้องประชาสัมพันธ์ให้นักศึกษารู้จักกันอย่างแพร่หลายด้วย

1.3 เนื้อหาที่ใช้ในการผลิตสื่อเพื่อรณรงค์ควรมุ่งเน้นการสื่อสารเกี่ยวกับการแต่งกายชุดนักศึกษาที่ถูกระเบียบส่งผลให้แต่งแล้วดูสวยให้เกียรติสถาบันการศึกษา ดูเรียบร้อยเหมาะสมกับวัฒนธรรมไทย และดูมีภาพลักษณ์ที่ดี เป็นเด็กตั้งใจเรียน

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป ควรขยายกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยในสังกัดรัฐบาล หรือสังกัดเอกชน หรือนักศึกษาในจังหวัดอื่น ๆ ต่อไป เพื่อนำมาใช้เปรียบเทียบความแตกต่างในผลการวิจัยและจะได้มาใช้ประโยชน์ในการวางแผนและเลือกใช้สื่อให้สอดคล้องกับลักษณะทางประชากรต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กิตติมา สุรสนธิ. (2541). *ความรู้ทางการสื่อสาร*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ฐิตินัน บัญญาภาพ คอมมอน. (2556). *บทบาทของสื่อใหม่ในการสร้างค่านิยมทางสังคมและอัตลักษณ์ของเยาวชนไทยในเขตกรุงเทพมหานคร (รายงานการวิจัย)*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์.

- บุญสม ศรีกรศรีน และชัยศักดิ์ คล้ายแดง. (2555). พฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ (รายงานการวิจัย). กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยเทคโนโลยี
ราชมงคลกรุงเทพ.
- พรจิต สมบัติพานิช. (2547). *โฆษณาในทศวรรษที่ 2000-2010: การศึกษาถึงปัจจัยด้านสื่อที่มีต่อ รูปแบบ
โฆษณา*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วชิราภรณ์ พรหมเสนห์. (2551). *อิทธิพลของสื่อต่อการแต่งกายของวัยรุ่น*. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยเกริก.
- ศวิตา ธรรมพิทักษ์. (2550). *การเปิดรับข่าวสาร ความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมการแต่งกายตามกฎหมายของ
นิสิตนักศึกษามหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพมหานคร*. จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, คณะนิเทศศาสตร์.
- Bandura, A. (1977). *Social learning theory : A social cognitive theory*. N.J. : Prentice-Hall.
- Burk. (1994). *Nature and extent of school library use in selected
high Schools in the greater dallas-fort worth, texas area*. [Abstract]. Dissertation
Abstract international, 52 (2), 196-A. Retrieved January 20, 2017, from
<http://search.proquest.com/docview/304073656?accountid=31098>.
- Berlo. David K. (1960). *The Process of Communication*. New York: Holt, Rinehart and
Winston, Inc.
- Krejcie, R. V. & Morgan, D. W. (1970). *Determining Sample Size for Research Activities*.
Educational and Psychological Measurement, 30(3), pp. 607-610.
- Prescott, D.A. (1961). *Report of conference on child study education bulletin*. Bangkok:
Faculty of Education, Chulalongkorn University.

References

- Boonsom KrukKreen and Chaisuk Klaidaeng. (2012). *A Study of Rajamangala University of
Technology Krunhthep Students; Behavior in Wearing Uniform*. Rajamangala
University of Technology Krunhthep
- Kitima Surasonthi. (1998). *Introduction to Communication*. Thammasart university
- Pornjit Sombutpanitch. (2004). *Advertising in the decade of 2000-2010 : a study of media
effect on advertising patterns*. Thammasart university
- Sawita Thampitak. (2007). *Media exposure, Knowledge, attitude and dressing complying
with the University rule among students in Bangkok*. Chulalongkorn University
- Thitinan B. Common. (2013). *The Role of New Digital Media in the Construction of Social
Values and Identity of Youths in Bangkok*. Dhurakij Pundit University
- Wachiraporn Phromsanae. (2008). *The influence of media on the dressing of teenagers*.
Krirk University